

Radu Paraschivescu Humanitas

Paginile acestea au fost gândite ca un insectar al proastei exprimări. De aceea, miza lor este doar în primă instanță răsul. Dacă e adevărat că în spatele fiecărei intenții comice trebuie să stea o neliniște, Noi vorbim, nu gândim va ieși din perimetrul cărților bune de citit doar în tren, în avion sau pe plajă. După ce se va stinge hohotul, va trebui să-și facă apariția îngrijorarea. Și asta, în principal, din două motive. Fiindcă e foarte greu ca, exprimându-te țelegă, să gândești coerent. Și fiindcă majoritatea celor antologați aici sunt persoane publice. Oameni care imprimă stiluri de viață, conduc instituții sau partide, emit legi și populează studiourile de televiziune. Oameni care, din nefericire, pot fi preluați ca modele de viață. Iar asta fără ca agresiunea lor asupra limbii române și asupra logicii să fie pedepsită în vreun fel. „Am intrat în zodia «lacebunului»: la ce bun mersul la ore? La ce bun studiul? La ce bun cititul? La ce bun bibliotecile? Câtă coală are, în fond, liota de asistente TV și maneliți care populează emisiunile de divertisment reambalate sub eticheta showului (late night or otherwise)? Ce rost are să citești, când o carieră de succes se poate clădi atât de ușor cu ajutorul unui chirurg plastician sau al unui taraf? Câte BMW-uri îți poate oferi o catedră de istoria artei? Mai lăsați-ne cu barometrul de cultură, zău a?ă.“ (Radu PARASCHIVESCU)

Bestseller Gaudeamus 2019 Un bărbat se trezește ducându-și viața sub dominația unei cifre. Un altul e luat de pe o bancă din parc și pus să imite, într-un show înut în inima Capitalei, un țarlatan presat de urgențe neamânabile. Un preacucernic angajează un evlavios care transformă un cantonament în loc de rugăciune și plasează mătâni în locul televizoarelor din camere. Doi surdomuși deschid, într-un târgușor din Provence, un joint venture care cheamă la luptă gustul și mirosul. O fată cu nume înțelețor se îndreaptă spre groapă ascultând obsesiv Sepultura. O pereche de pungași adolescenți fură de prin case și lasă o semnătură sfidătoare, colorând de fapt visul unui al treilea. O povestitoare bizară deapănă o pătanie în care lucrurile scapă de sub control în centrul Romei. Sunt șapte întâmplări de ieri și de azi, din Franța sau din Italia, dintr-un colț al Bucureștiului sau dintr-altul. În Omul care mută norii, Radu Paraschivescu se suie la volanul prozei scurte și își plimbă cititorii pe un traseu cu o serie de opriri la cerere: stupoare, veselie, tandrețe, deznădejde și speranță.

Unii i-au spus „pictorul nopții eterne“, alții au deslușit în el Anticristul picturii. Unii i-au admirat forța creatoare, alții i-au deplâns prăbușirile. Iubit și blamat, violent și generos, niciodată împăcat cu sine sau cu lumea, Michelangelo Merisi, alias Caravaggio, își scrie romanul vieții când cu pana, când cu pensula, când cu spada. În Roma începutului de secol XVII, printre cârciumari și marchizi, prostituate și cardinali, cartofori și târgoveți, Caravaggio răstoarnă canoanele și dă foc prejudecăților. Modelele lui vin din bordeluri sau închisori, prietenii îl însoțesc în taifasuri stropite cu vin și încercări la colț de stradă. Pierdut în voluptatea sfidării, gata oricând să contrazică și să contrarieze, Caravaggio e un

damnat cu mâini îngere?ti, un p?c?tos r?scolit de obsesii. Iar una dintre aceste obsesii îl vizitează tot mai des, sub forma unei viet?i nocturne pe care, într-un ritual de exorcizare, artistul vrea s-o a?tearn? pe pânz?. Fluturile negru nu e o cronic? a nelegiuirilor, ci un roman în culori tari despre glorie ?i dec?dere, despre patim? ?i îndoial?, despre vin? ?i iubire. Despre iubire? Fire?te, fiindc? Roma citit? pe dos devine Amor.

Caragiale ?i caragialismul au intrat în metabolismul culturii ?i civiliza?iei române?ti, iar felul în care reac?ion?m la cele dou? instan?e constituie în sine un test estetic, etic ?i, nu în cele din urm?, noetic. Confruntarea cu Caragiale ?i caragialismul nu poate fi evitat? nici chiar de cei care nu-i citesc opera, pentru c? Lumea lui Caragiale a devenit parte din lumea în care tr?im, s-a mulat pe reflexele noastre mentale, ne-a modelat gesticula?ia cotidian?, atât în spa?iul public, cât ?i în cel privat, ?i a configurat o stilistic? particular?, un profil identitar. Ce e de f?cut? S? ne privim cât mai adânc în această oglind?, s? ne cunoa?tem mai bine, s? ne l?s?m poseda?i de geniul lui Caragiale, s? devenim caragialieni, adic? în?elep?i, buni ?i ironici.

„Nu pot decât s?-i fiu recunosc?tor dnei Marinela V. Ardelean pentru efortul s?u, mereu reiterat, de a face cunoscut profilul românesc al oenologiei europene. Cititorul, localnic sau str?in, afl? tot ce nu ?tia, sau ?tia vag, despre un patrimoniu care î?i merit? locul printre valorile protejate ale civiliza?iei noastre. Inventarul e amplu ?i alc?tuit cu acribie, autoarea are toate calit??ile unui comunicator eficient: expertiz? (global? ?i circumstan?ial?), h?rnicie inteligent?, profesionalitate pragmatic?, farmec personal. Mai în glum?, mai în serios, ea reu?e?te, prin acest volum, ceea ce nu reu-?e?te istoria contemporan?: unificarea spa?iului românesc, consemnarea continuit??ii dintre spa?iul de dincoace de Prut ?i cel al Republicii Moldova. Avem ce bea, avem ce citi, avem ce visa. Un cuvânt de laud? ?i pentru ?inuta grafic? a c?r?ii: avem ?i ce privi! Lectur? pl?cut?! Noroc!“ – Andrei Ple?u „I can only thank Mrs Marinela V. Ardelean for her effort, always reiterated, to make the Romanian profile of European oenology known. The reader, local or foreign, finds out everything he did not know, or he barely knew, about a patrimony that deserves its place among the protected values of our civilization. The inventory is extensive and rigorous, the author has all the qualities of an efficient communicator: expertize (global and circumstantial), intelligent workmanship, pragmatic professionalism, personal charm. As a joke, but not really, she succeeds, through this volume, where contemporary history fails: the unification of the Romanian space, marking the continuity of the space between this side of the Prut and the Republic of Moldova. We have what to drink, we have what to read, we have what to dream of. A word of praise for the graphic outfit of the book too: we also have what to look at! Enjoy your reading! Cheers!“ - Andrei Ple?u

„Cum gândesc politicienii? De multe ori, a?a cum vorbesc. Adic? ?leamp?t, confuz, îng?lat. Iar dac? vorbirea reflect? procesele mintale, situa?ia bate spre dramatic. Or fi ei ale?i, dar vorbirea lor e foarte rar aleas?. Metaforita unora,

confuziile de termeni ale altora ?i în general nivelul sc?zut al celor mai mul?i ar trebui s?-i fac? pe aleg?tori ceva mai circumspec?i. Din p?cate, unii aleg?tori par mai departe sclavii bur?ii pline ?i ai vorbei goale. Pe?i?i cu o pung? cu alimente ?i du?i cu pre?ul promisiunilor de?arte, ei gireaz? pentru a doua, a treia sau a patra oar? oameni compu?i din corigen?e: la con?inut, la competen??, la maniere ?i la exprimare. Tragicomedia alegerilor readuce la putere tot mai pu?ine personalit??i ?i tot mai multe personulit??i. Iar când politicianul se ?tie impotent intelectual sau incapabil de ac?iuni eficiente, arma cea mai la îndemân? este patriotismul sfor?itor, stropit cu lacrimi, mujdei ?i ?pri?. Mai ales c? e atât de u?or s? le treci celor mul?i ?i neinforma?i idea c? ?ara e sub asediu ?i împresurat? de du?mani. Pân? la urm? îns?, cartea de fa?? nu e doar despre politicieni. E în egal? m?sur? despre cei care-i ajut? s? ob?in? func?ii ?i privilegi: aleg?torii. Poate c? parcurgerea acestui «catalog de perle» îi va convinge c? e cazul s?-?i activeze discern?mântul. Pe bun? dreptate, politicienii sunt la ora actual? dispre?ui?i. Ceea ce uit?m de multe ori este c? ei n-ar fi putut ajunge unde sunt dac? nu i-am fi crezut, dac? nu le-am fi luat de bune promisiunile, dac? nu ne-am fi l?sat p?c?li?i. Dac? nu i-am fi votat.“ (Radu PARASCHIVESCU)

„Pasiunea pentru superlative r?mâne nestins? în România de-a lungul timpului. Casa de avocatur? spiritual? a excep?ionalismului carpatin nu doarme ?i insist? s? sus?in?, în acest avânt insomniac, c? tr?im într-un spa?iu unde cel mai bun lucru pe care-l putem face e s? ne admir?m singuri m?re?ia. România nu e singura ?ar? care se pretinde mare pentru a uita c? e mic?. Dar e cea care ne intereseaz?, fiindc? în ea tr?im. Or, a inventa formule superlative când e?ti corigent la atâtea criterii elementare tr?deaz? un fel de-a fugi din realitate care va trebui introdus rapid în calendarul sporturilor olimpice. O ?ar? lipsit? de autostr?zi ?i spitale se leag?n? în iluzia excep?ionalismului ?i a fratelui s?u de cruce, celmaicelismul. O ?ar? plin? de analfabe?i func?ional se chinuie s?-?i ilustreze detenta fabricând produse care ies din conturul normalit??ii. O ?ar? cu ?coli în care plou? ?i în care veceul e în fundul cur?ii se p?c?le?te singur? prin îndelungi artificii cosmetice. O ?ar? unde lumea nu mai cite?te adulmec? lacom Cartea – e adev?rat, a Recordurilor. O ?ar? plin? de gropi ?i de boli cocheteaz? cu vârful clasamentului. O ?ar? cu mortalitatea infantil? cea mai mare din Europa exalt? traiul bun ?i se viseaz? deasupra celorlalte.“ (RADU PARASCHIVESCU)

„Scriind paginile acestui jurnal de idei, nu m-am putut desprinde de imaginea «spiritului universal» ca activitate a unui uria? creier al omenirii traversat f?r? încetare de ideile celor care, de-a lungul câtorva mii de ani, au gândit în beneficiul speciei noastre. Ramifica?iile ideilor exprimate de fiecare dat? altfel, ad?postite de acest mega-creier, reprezint? cultura lumii. Urm?rirea acestor zig zaguri ?i rico?euri mintale, fie c? e vorba de recuno?tin?? ?i ingratitudine, de nevoia de a te compara, de uitare, de prostie, de calomnie, de remu?care, de invidie, ur? ?i crim?, de tic?lo?ie, de cruzime, de iubirea care nu a?teapt? nimic, m? rog, de toate temele pe care omenirea le macin? la nesfâr?it de dou?-trei milenii în filozofie ?i literatur?, mi-a produs mari satisfac?ii, m-a f?cut s? m? simt

bine citind și notând deopotrivă, m-a făcut să nu mă plictisesc niciodată. Am ajuns în final să sper că paginile mele i-ar putea convinge și pe alții că splendoarea este la îndemână: nu trebuie decât să deschizi un volum de pe un raft și să te lași purtat de ceea ce am numit undeva «dans cu o carte». Cei ce au lăsat în scris aceste idei au devenit, fără să știe, prietenii mei, toți prietenii mei.” – Gabriel Liiceanu

„Pe mama n-o mai am de aproape doi ani. Pe tata, de aproape patru. În apartamentul în care au locuit cincizeci și trei de ani, din cei cincizeci și șase cât au fost împreună, urlă liniștea. Apartamentul e gol, dar mobilat. Va fi scos la vânzare, golit, umplut la loc de un alt ocupant, transformat în amintire. Mă ajută în vreun fel scrierea acestei cărți? Prea puțin. După trei-patru pagini, bunăuiala devine certitudine: prezența tatei în carte nu-i suplinește absența în carne și oase. Și atunci, de ce o scriu? Fiindcă nu pot să n-o fac. «Prea puțin» e mai mult decât «deloc». Ajutorul, mai cu seamă în vremurile astea, nu se refuză. Iar Recviemul vesel e o carte pentru cititori și un sprijin pentru mine.” — RADU PARASCHIVESCU, aprilie 2020 „Cum să-și placă, domnule... știa?” Sunt recunoscător serviciului de corectură și întregii edituri Humanitas fiindcă nu mi-a eliminat cuvântul „știa” din titlul povestirii. Aud că prin grădinișe și chiar în primele clase de școală se practică acest nou tip de prigoană. Copiii sunt învățați să se spună „acesta” și „aceasta”, nicidecum „șta” și „asta”. Dan Spătaru a murit la timp. Altminteri, ar fi aflat de la castrătorii limbii că a folosit un limbaj nepotrivit când i-a cântat rîncuței „De data asta, măi fată, / Zi bogdaproste c-ai scapat”...

Cu un total de 40 de texte de o mare varietate stilistică scrise de 23 de autori, volumul reunește cele mai bune povestiri ale celor mai buni autori de proză scurtă din anii 2000. Dacă romanele scriitorilor din noua generație au avut parte de succes la public și de receptare critică, proza scurtă a rămas în schimb prea puțin cunoscută și apreciată. Această antologie, o premieră în spațiul editorial românesc, reprezintă astfel și un act de recuperare, merit să ducă la redescoperirea și reevaluarea genului scurt și a noii generații de prozatori. Traducere din engleză și note de Raluca Miheșan și Adina Cobuz San Francisco Chronicle Best Book of the Year 2018 Anne Gisleson și-a pierdut surorile gemene, și-a vândut casa distrusă de uragan și a fost martor la sfârșitul tatălui ei, răpus de cancer. Alături de Brad, soțul ei, descoperă că și prietenii lor trec prin aceleași crize și încearcă să facă față acelorși traume: moartea celor dragi, căsniciile cu probleme, conflicte cu copiii, cariere nesigure. Împreună alcătuiesc un „club de lectură dedicat crizelor existențiale”: prietenii citesc, iar în ultima joi din fiecare lună se întâlnesc la un pahar de vin și stau de vorbă despre cărțile vindecătoare. Vocile se întrepătrund, de la Ecclziast, Iov sau Iona până la Epicur, de la Shakespeare, Tolstoi sau Kafka până la Joyce, Cheever și poezia postmodernă. Lecturile și conversațiile cu prietenii pe marginea lor o ajută pe Anne să împărtășească, în anul de după moartea tatălui, povestea nespusă a familiei sale. Totul într-un New Orleans devastat de uragan, halucinant și

fermecător, care-ți caută și el forța de a merge mai departe. Sunt pagini impregnate de suferință, dar și de înțelepciune și, pe alocuri, autoironie, cu deplină sinceritate. Iar această creație interioară devine un amestec rar și paradoxal de delicatețe și brutalitate existențială, în care poți răzbate datorită creațiilor și prieteniei.

„Mai are voie scrisul, în lumea noastră grăbită, să fie abscons fără adâncime, complicat fără să transmită nimic, prețios și doar pentru o mână de oameni? Iar cei care au pretenția că gândesc mai pot să-o facă fără să aibă harul de a-i pune pe alții pe gânduri? Am năzuit să scriu o carte frumoasă pur și simplu. De aceea, m-am adresat literaturii. Paginile din acest volum reprezintă modul meu de a fi întâlnit literatura dintr-untrul filozofiei. Reprezintă ceea ce a urmat după «cearta mea cu filozofia» de acum câteva decenii. Ele sunt meditații despre nodurile vieții – despre libertate, Dumnezeu, plictis, prostie, frumusețe, îndrăgostire, neîntâlnire și altele asemenea –, dar împletite și strânse din «materia primă» a literaturii. Am gândit cu ajutorul Bibliei, al lui Shakespeare, al lui Flaubert, al lui Joyce, al lui Musil, al lui Caragiale sau Mircea Ivoanescu și, făcând-o, mi s-a părut că aflu mai multe și într-un mod mai prietenos decât aș fi aflat dacă aș fi rămas singur, față în față cu «esențele pure».” (GABRIEL LIICEANU) Cosmin Ciotloș, „La sfârșitul lecturii“ (Dilema veche, martie 2018)

Forfatteren Radu Paraschivescu har bedt de vigtigste personligheder inden for kultur og musik i Rumænien fortælle om den musik, som har haft og har en stor betydning for deres liv

„În rândurile acestei creații nu e vorba de persoane, ci de ceea ce trădează comportamentul lor public: acomodarea, delimitarea strategică de un trecut care compromite, demagogia și gargara patriotardă, trecerea dintr-o tabără în alta la momentul oportun, amnezia conjuncturală, tehnica mistificării, minciuna ca modus operandi, conștința impunită, comerțul cu drame, mârșnia cu ifos, pamfletul folosit ca alibi pentru injurături, lașitatea puzită de bodyguarzi etc. Persoanele care au comis aceste gesturi se bucură de notorietate și își duc (sau și-au dus) o bună parte din viață în ochiul public. Indiferent dacă vin din politică, mass-media sau sport, ele pot fi preluate ca modele. Multiplicate în pliurile societății, refăcute în microuniversul unei scări de bloc, al unei întreprinderi, al unei țoli. Or, când modelul e un mistificator, un delincvent sau un bolșevic, consecințele nu pot fi decât gravissime.” (Radu PARASCHIVESCU)

Acul de aur și ochii Glorianei este un roman de aventuri și un posibil argument în sprijinul ideii că istoria constă într-o suită de versiuni. Suntem la sfârșitul secolului XVI, când lumea își părăsește relieful moștenit din alte vremuri: înțeleptorii și alianțe, cuceriri și conspirații, excese și dușmănii. Războiul e monedă forte, iar trădarea, un tic fără frontiere. Pe scaunul papal de la Quirinale stă Clement VIII, în timp ce tronul Angliei e ocupat de Elisabeta I. Departele ei, într-un sat ascuns în pădurile Umbriei, frații Durante și Cesare Scacchi nu bănuiesc ce le rezervă destinul. Dacă Fulvia, ghicitoarea din ținut, le-ar spune că vor ajunge ochiștii reputeți, i-ar râde în nas sau ar crede-o nebună. Și totuși, chiar asta se

întâmpl?. Destinul e atât de pus pe ?otii, încât Durante Scacchi, fratele cel mare, devine medicul personal al papei. În ce-l prive?te pe Cesare, fratele cel mic, el e escortat la Londra, unde trebuie s-o opereze de cataract? pe Gloriana, a?a cum îi spun supu?ii reginei Elisabeta. Din Val Castoriana la Roma ?i de acolo la Londra, cu o incursiune prin Normandia, fra?ii Scacchi scriu o cronic? plin? de neprev?zut, în care sublimul ?i oroarea tr?iesc împreun?. Îns? Acul de aur ?i ochii Glorianeii nu e doar o poveste despre cium? ?i pedeaps?, în care trebuie s?-i d?m lui Cesare ce e al lui Cesare. Romanul lui Radu Paraschivescu, în care se insinueaz? Richard Burbage sau umbrele lui Ann de Boleyn, William Shakespeare ?i Caravaggio, e poate în primul rând un omagiu adus ochiului, vederii ?i culorilor. Acul de aur ?i ochii Glorianeii trebuia s? deschid? o carte de povestiri. Numai c? – am aflat ?i eu – socoteala din minte nu se potrive?te cu cea din timpul scrisului. ?i al cercet?rii – c?ci, da, a fost nevoie s? consult diverse surse ?i documente privind istoria de alt?dat? a Umbriei ?i a Angliei elisabetane. Pe m?sur? ce ramificam trama ?i descopeream întâmpl?ri ?i am?nunte care meritau luate în calcul, îmi d?deam seama c? rama unei povestiri ar fi prea îngust? pentru aventura lui Cesare Scacchi ?i a celor din jurul lui, fie ei umbrieni, romani, francezi sau englezi. Fie ei m?celari, diploma?i, mesageri, amante, interpre?i, medici, curteni, papi sau regine. Era nevoie de mai mult. Era nevoie de un roman. Cu atât mai mult cu cât mi se f?cuse dor de scris un roman, mai cu seam? c? de la ultimul se împlinesc mâine-poimâine nou? ani. Pe copert?: George Peter Alexander Healy, Elizabeth I Rainbow Portrait, dup? un portret atribuit lui Marcus Geeraerts the Younger (detaliu)

At the start of this fiendishly comic and suspenseful novel, a mild-mannered English academic chuckles as he watches his wife commit adultery. The action takes place before she met him. But lines between film and reality, past and present become terrifyingly blurred in this sad and funny tour de force from the author of Flaubert's Parrot.

Un pahar de vin ro?u echivaleaz? cu o or? de sport. Peste câ?iva ani oamenii vor atinge nemurirea. Ingerarea prafului de zeolit te scap? de cancer. Consumul de ciocolat? te face s? sl?be?ti ?i î?i scade glicemia. B?rba?ii care se uit? la sâni frumo?i zece minute pe zi î?i prelungesc via?a cu cinci ani. Bondarii pot înv??a s? marcheze goluri. Apa sfin?it? din Austria con?ine materii fecale. Tatuajele ajut? organismul s? lupte mai bine împotriva anumitor boli. Femeile cu fundul mare sunt mai s?n?toase ?i mai inteligente decât celelalte. Mâncarea e mai s?n?toas? dac? e fotografiat? înainte de consum. Puii de g?in? au mai mult? minte decât copiii. B?rba?ii care poart? c?m??i roz câ?tig? mai mult decât ceilal?i. Îmbr??i??rile vindec? r?ceala ?i gripa. Toate aceste bazaconii sunt concluzii ale unor a?a-zise studii ?i cercet?ri din Anglia ?i România, din Suedia ?i Statele Unite, din Germania ?i Australia. Asta arat? c? delirul pseudo?tiin?ific nu are grani?e ?i c? naivitatea e speculat? la fel de bine în orice col? al lumii. În concertul imposturii mondiale, România are un loc bine stabilit ?i greu de contestat. Radu Paraschivescu pune fa?? în fa?? ?arlatania româneasc? ?i omoloagele ei din alte ??ri ?i de pe alte continente. E greu s? stabile?ti, la finalul lecturii, cine merit? Marele Premiu al neghiobiei. E la fel de greu, pe parcursul ei, s?-?i st?pâne?ti râsul. ?i nu

uita?i: fiecare carte v? prelungeste via?a cu durata citirii ei.

Remembering Communism examines the formation and transformation of the memory of communism in the post-communist period. The majority of the articles focus on memory practices in the post-Stalinist era in Bulgaria and Romania, with occasional references to the cases of Poland and the GDR. Based on an interdisciplinary approach, including history, anthropology, cultural studies and sociology, the volume examines the mechanisms and processes that influence, determine and mint the private and public memory of communism in the post-1989 era. The common denominator to all essays is the emphasis on the process of remembering in the present, and the modalities by means of which the present perspective shapes processes of remembering, including practices of commemoration and representation of the past.ÿ

GHIDUL NESIMTITULUI REMEMBERING COMMUNISM Private and Public
Recollections of Lived Experience in Southeast Europe Central European University
Press

[Copyright: fa46a78b945962a15de2bb92fe208452](#)